

Bálint Tamás

A FIATALSÁGRÓL

A minap állva a piacsoron
mozogni vél ek egy leánykezet
és hátra sem tekintve gondolom,
lám, a kecses kéz nekem integet;
merész álmomból – hűtve szívemet –
a józan ész sietve kitakar,
már régen voltam üde s fiatal.

Fojtó dacként szorít a torkomon
az érzés, hogy a hölgy észrevett,
szeretném, de nem vehetem zokon,
teszem, mit egy vén csataló tehet:
örül s tűr, ha megéli a telet,
hisz csak szöszmöt, mi egykor viadal,
már régen voltam üde s fiatal.

Erényeit tán nem is számolom,
a szeme – átragyogva a teret –
a túlsó partot nézi csillogón,
ám nekem csak görbe tükör lehet:
ráncaim látom a szépség helyett,
s hogy így szeretnék tetszeni, zavar,
már régen voltam üde s fiatal.

Ajánlás

Uram, vesd, légy szíves, felém szemed,
és lásd meg végre, szolgálj mit akar:
újraélném huszadik évemet,
már rég nem voltam üde s fiatal.

(Korunk, 2006/1.)